

תת"ע 5383/09/17 - סופאן אלגרגאוי נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תת"ע 5383-09-17 מדינת ישראל נ' אלגרגאוי סופאן
תיק חיצוני: 13210505742

בפני כבוד השופטת אסתר טפטה-גרדי
מבקש סופאן אלגרגאוי
באמצעות עו"ד אמון עזיז
נגד מדינת ישראל
משיבה

החלטה

הובאה בפני בקשה לביטול פסק הדין בו נדון המבקש בהעדרו, ביום 30.10.17.

בהתאם להזמנה לדין וכתב האישום, ביום 2.7.17, נהג המבקש במשאית, מסוג "איסוזו", כשרשיון הנהיגה פקע ועברו למעלה משנתיים מיום פקיעתו, בניגוד לסעיף 10(א) לפקודת התעבורה, התשכ"א-1961. הנאשם הורשע ונדון ל-3 חודשי פסילה, פסילה מותנית של 3 חודשים למשך שנתיים וקנס בסך 1,200 ש"ח.

ביום 24.1.18 הוגשה הבקשה בה נטען כי המבקש קיבל ההזמנה לדין אך סבר, בטעות, כי היא מהווה אזהרה בלבד, ועל כן לא טיפל בה.

לשיטת ב"כ המבקש, אלמלא יבוטל פסה"ד יגרם למבקש עיוות דין הן לעצם ההרשעה והן לעניין העונש. לעניין העונש נטען כי למבקש טענות רבות, הנובעות ממצבו האיש, הכלכלי והמשפחתי, והמבקש פועל נמרצות בימים אלה לחידוש רישיון הנהיגה.

ביום 25.1.18 הורה בית המשפט למשיבה למסור תגובתה לבקשה תוך 30 יום.

עד היום לא ניתנה תגובת המשיבה, ומכאן החלטתי, על בסיס החומר הקיים.

המסגרת המשפטית

סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי מאפשר לדון אדם בהיעדר וקובע חזקה כי אם הוזמן ולא התייצב בבית המשפט יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו, וכי בית המשפט רשאי לדונו בהיעדר. ונביא בקצרה את נוסח הסעיף.

"240. (א) בעבירות לפי פקודת התעבורה, או לפי פקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], תש"ל-1970, שלא גרמו לתאונת דרכים שבה נחבל אדם חבלה של ממש, בעבירות שנקבעו כעבירות קנס או בעבירות לפי חיקוק אחר ששר המשפטים, באישור ועדת החוקה חוק ומשפט של הכנסת קבע, יחולו סדרי דין אלה:

.....

(א)2 נאשם שהוזמן ולא התייצב בבית המשפט בתחילת המשפט או בהמשכו, יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו בכתב האישום, זולת אם התייצב סניגור מטעמו;

(א)3 בית המשפט רשאי לדון נאשם לפי הוראות פסקה (2), שלא בפניו, אם הוא סבור שלא יהיה בשפיטתו על דרך זו משום עיוות דין לנאשם ובלבד שלא יטיל עליו עונש מאסר.....

(ב) על פסק דין מרשיע שניתן לפי סעיף קטן (א), יחולו הוראות סעיף 130(ח) ו-(ט).

נמצאו למדים כי בכל מקרה שנאשם הוזמן ולא הופיע לבית המשפט, הרי ניתן לדונו בהיעדר. אולם בית משפט רשאי לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדר (את הכרעת הדין או את גזר הדין, או את שניהם).

אמות המידה המנחות את ביהמ"ש בבואו להחליט בבקשה לביטול פסק דין קבועות בסעיף 130(ח).

(ח) נגזר דינו של הנאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנידון, לבטל את הדין לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם ניתנו בהעדרו, אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין; בקשה לפי סעיף קטן זה תוגש תוך שלושים ימים מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין אולם רשאי בית המשפט לדון בבקשה שהוגשה לאחר מועד זה אם הבקשה הוגשה בהסכמת התובע.

הסעיף קובע שני טעמים המצדיקים ביטול פסק דין:

א. קיום סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש במשפטו.

ב. גרימת עיוות דין למבקש כתוצאה מאי ביטול פסק הדין.

התנאים אינם מצטברים. מכאן שאם עלול להיגרם למבקש עיוות דין עקב נעילת שיערי ביהמ"ש בפניו, ביהמ"ש ייעתר לבקשתו לביטול פסה"ד, גם אם אי התייצבותו נבעה מרשלנות בלבד. אולם אם אין קיים חשש כאמור נדרשת סיבה מוצדקת להיעדרות, ואם אין בידי המבקש סיבה כאמור ידחה ביהמ"ש את בקשתו.

בבואו להכריע בבקשה, על ביהמ"ש לשקול מגוון רחב של שיקולים, ביניהם, חומרת העבירה, הזמן שעבר מאז נשפט, הבעיות הטכניות שמעורר הביטול, האינטרס הציבורי שביעילות הדין לעומת אינטרס הנאשם, ועוד.

עיוות דין

ב"כ המבקש טוען כי נוכח טעות סבר המבקש כי אין המדובר בהזמנה לדין אלא באזהרה בלבד.

טענה זו דינה להידחות נוכח הדברים שנאמרו ברע"פ 9142/01 **סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל** (להלן - עניין סוראיה איטליא) שם קבע ביהמ"ש כי טעות בתום לב של נאשם אין בה כדי להצדיק אי הופעה לדיון.

"על-מנת לשכנע את בית-המשפט כי יש עילה טובה לביטול פסק-הדין ולהניע את גלגלי המערכת השיפוטית מחדש, האפשרות האחת היא שהמבקש יראה כי יש נימוק של ממש לאי-התייצבותו לדיון. **שכחה של מועד הדיון לבדה, אפילו אם אירעה בתום-לב, אינה יכולה להצדיק אי-הופעה לדיון** (ראו ר"ע 418/85 הנ"ל [5]). **דין דומה יחול לגבי טעות משרדית של עורך-הדין המייצג נאשם או לגבי טעות הנובעת מחוסר תשומת-לב של הנאשם עצמו.**" (א.ט.ג. - הדגשה שלי).

באשר להרשעה - המבקש טען כי אם לא יבוטל פסק הדין, הדבר עלול לגרום לעיוות דין, אך לא פרט את הנימוקים לכך, ולא את סיכויי הגנתו של המבקש.

בהקשר זה יפים דברי בית המשפט העליון ברע"פ 1773/04 **אלעזרה אסמעיל נ' מדינת ישראל** (להלן - עניין אלעזרה), (מיום 23.2.04), שם נדחתה בקשת רשות ערעור שהגיש העורר לאחר שבקשתו לביטול פסק דין, מנימוקים של שכחת מועד הדיון ועיוות דין, נדחתה:

"לא היתה סיבה מוצדקת לאי-התייצבות המבקש (לעניין זה ראה רע"פ 5377/03 וג'די ג'מאל נ' מדינת ישראל (טרם פורסם); ר"ע 418/85 פרץ רוקינשטיין נ' מדינת ישראל, פ"ד לט(3) 279). הדבר גם אינו דרוש כדי למנוע עיוות דין, כפי שביאר בית המשפט המחוזי בעצם העקיפה הודה המבקש. **העובדה שהמבקש כפר בפני השוטר שרשם את הדו"ח ובפני בית המשפט אין משמעותה שיש לבטל את פסק הדין כדי למנוע עיוות דין. לשיטה זו - כל מי שכופר ולא התייצב זכאי לביטול פסק-דין, ולא היא.**" (הדגשה שלי - א.ט.ג.).

דברים דומים השמיע בית המשפט, בעניין גיאר לעיל, לעניין טענת עיוות דין, בדחותו את בקשת רשות הערעור:

"**בהקשר זה בית המשפט המחוזי הנכבד קבע כי המבקש לא נימק מדוע ייגרם לו עיוות דין אם לא יבוטל פסק הדין, זולת טענה כללית שהעלה לפיה הוא כופר במיוחס לו.**"

מכאן, שגם על פי החלופה השנייה, העשויה להצדיק ביטול פסק דין - חשש לעיוות דין - לא מצאתי לנכון לקבל את הבקשה.

באשר לעונש, גם כאן אין חשש לעיוות דין - המבקש הורשע בעבירה לפיה רישיון הנהיגה פקע בתקופה העולה על שנתיים. בגזר הדין הושתו עליו פסילה של 3 חודשים, פסילה מותנית של חודש למשך שנתיים וקנס בסך 1,200 ₪. בנסיבות בהן הורשע המבקש, הענישה היא מידתית וסבירה.

לציין כי פסילת מינימום בעבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה היא 3 חודשים, למעט נהיגת רכב בידי מי שהיה בעל רישיון נהיגה ולא חידשו.

מאחר שעסקינן ברישיון נהיגה שפקע בתקופה העולה על שנתיים, שדינו כמי שנוהג ללא רישיון נהיגה, העונש שהושת על המבקש - פסילה של 3 חודשים, הוא מידתי.

ב"כ המבקש ציין טענה כללית לפיה הענישה אינה מידתית בשל נימוקים אישיים, כלכליים ומשפחתיים. ב"כ המבקש לא פרט את שלל הנימוקים הללו ולא צרף לטענתו כל אסמכתא.

לסיכום, בנסיבות דנן, הבקשה נדחית.

הכרעת הדין וגזר הדין יוותרו על כנם.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לצדדים.

זכות ערר בחוק.

ניתנה היום, י"א אדר תשע"ח, 26 פברואר 2018, בהעדר הצדדים.